

Amsterdam

Tess loopt de brug over richting het centrum. Ze schrikt als een auto al toeterend naast haar opduikt, ze was zo maar overgestoken zonder op te letten, volledig in beslag genomen door haar gedachten. Ze heft haar handen in onschuld op en geeft de mannelijke bestuurder haar aller charmantste glimlach. De bestuurder vergeet zijn irritatie en lacht terug. Ze duikt wat dieper weg in de kraag van haar jas. Er staat een gure wind, de lucht is grijs. Er is sneeuw voorspeld. Tess versnelt haar pas en loopt het laatste stukje naar De Witte Druif.

Het is behaaglijk warm binnen en al aardig druk. De kroeg heeft een donkere houten bar, een messing tap en krukken waarvan de donkergroene leren zitting versleten is. Boven de lambrisering hangen oude foto's aan de muur. Tess houdt van dit soort bruine cafés. Ze vormen een tegenstelling tot de zakelijke moderne uitstraling van de bar van het hotel waar ze als manager werkt. De Witte Druif, al jaren hun vaste kroeg, voelt een beetje als thuis. Sara zit al op hun vaste plekje achterin. Zodra ze haar ziet, bestelt ze een biertje voor Tess. Ze hangt haar jas aan één van de haakjes onder de bar en ploft op de kruk naast Sara. 'Is Lieke er nog niet? Ze is meestal de eerste van ons drietjes.'

'Misschien is het druk, ze zal er vast zo wel zijn,' zegt Sara, terwijl Tess een paar grote slokken van haar biertje neemt voor ze het glas terugzet op de bar.

'Zo, jij hebt dorst, of ben je gewoon toe aan een borrel?'

'Eerlijk gezegd dat laatste. Het was weer zo druk vandaag,

eigenlijk is het dat al de hele maand. De lounge moet opnieuw worden ingericht en de suites willen we ook voorzien van een luxere uitstraling. Dus ik ben budgetten en plannen aan het schrijven. Vandaag had ik tussendoor ook nog twee sollicitatie-gesprekken. Gelukkig heb ik nu twee hele dagen vrij. Ik heb buiten onze afspraak geen plannen gemaakt en ga twee dagen in mijn joggingbroek met een goed boek en een pot thee op de bank liggen.'

'Dat klinkt niet als de Tess die ik ken.'

'Ik weet het. Het klinkt verschrikkelijk saai, maar ik merk dat ik het niet volhoud, zo hard werken en in mijn vrije tijd ook nog eens feestjes aflopen en laat naar bed.' Tess zucht nogmaals en kijkt enigszins teleurgesteld.

'Ja, we zijn de dertig gepasseerd, dan begint de aftakeling.' Sara zegt het bloedserieus.

Tess kijkt haar verontwaardigd aan. 'Hou jij eventjes op zeg, voor mijn gevoel moet het allemaal nog beginnen. Ik heb nog zoveel op mijn verlanglijstje staan. En volgens mij heb jij ook nog wat doelen te behalen. Je hebt bijvoorbeeld nog steeds die mooie advocaat, die alles voor je over heeft, niet aan de haak geslagen. Dat roep je al vanaf de eerste dag van je rechtenstudie.'

Sara kijkt haar vriendin sip aan. 'Ik weet ook niet of die droom ooit uitkomt. Het is niet zoals in de films, daarin zijn advocaten allemaal mooie sexy mannen. De werkelijkheid is een stuk minder aantrekkelijk. Bij mij op kantoor ben ik de jongste, mijn collega's zijn oudere mannen, meestal kaal en vaak ook nog met een buikje. Helaas.'

'Maar waar heb je eigenlijk een man voor nodig? Je inkomen als advocaat zorgt er in ieder geval voor dat je prima voor jezelf kunt zorgen.'

Sara knikt. ‘Dat is waar, maar je weet; als kind had ik twee wensen. Een goed huwelijk en een goede baan waarbij ik vrouwen als mijn moeder kan beschermen tegen mannen als mijn vader. Dat tweede heb ik inmiddels bereikt, maar die eerst wens is nog steeds niet uitgekomen. Dus laat mij nou gewoon lekker dromen over romantiek,’ zegt Sara, terwijl ze een blik op haar horloge werpt. ‘Waar blijft Lieke trouwens? Ze had hier allang moeten zijn. Ik vrees dat het weer uitloopt op de spoedeisende hulp.’

‘Over hard werken gesproken... en dan loop ik te zeuren dat ik het druk heb,’ zegt Tess en trekt er een schuldig gezicht bij. Op hetzelfde moment ...